

Het moet altijd ergens over gaan bij Frédérique

INTERVIEW

DOOR LUCIEN BAARD

Frédérique Geerdink (44) uit Hengelo werkt bijna 8 jaar als journalist in Turkije. Ze wil nooit meer terug naar ons land. „Dat Nederlandse getuttebel. Ik heb er geen talent voor.” Vorige week pakte de Turkse antiterreur-politie haar voor enkele uren op. Ze trekt zich er niets van aan. Stronteigenwijs.

Ze had altijd een sterke behoefte om zich te onderscheiden. Hengelo was haar te braaf, de stad van 'uniseks' en dat benauwde Frédérique Geerdink al als puber. „Ik wilde niet in een hokje passen.” Ze was - en eigenlijk nog - 'stronteigenwijs'. Noemde zich toen gewoon 'Freek', kleepte zich punkig. Bijna altijd in inktzwart, met uitgesproken zwarte mascara en oogschaduw en zwarte lange haren, die haar bleke huid extra wit kleurde. Haar ouders vonden het allemaal prima dat ze anders wilde zijn. „Mijn vader is ook een type die wel in de contramine is. Ik ben nooit opgevoed met het idee: doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg. Daar ben ik ze nog dankbaar voor.”

En zo stapte ze als 17-jarige als stagiaire de redactie op van *De Twentsche Courant Tubantia*. Nog wat onzeker, maar toen eigenlijk al met een sluimerende droom over een bestaan ver weg, als buitenlands correspondent. „Als kind zei ik wel eens: ik word journalist in Rusland. Geen idee waarom. Het sloeg ook nog nergens op. Ik had niet het flauwste benul van wat dat dan precies inhield. Het land zei me ook eigenlijk niets.” Maar *settelen* in Hengelo, waar ze nog jaarlijks komt bij haar ouders, zou 'm nooit worden. Nu woont ze dus als freelance journalist bijna 8 jaar in Turkije. Een breuk met haar vriend, na 16 jaar, ging er aan vooraf. „We woonden in Utrecht en hij wilde terug naar Hengelo. Hij wilde de kinderen. Ik niet. Ik ben dol op kinderen, hou van ze, maar niet om zelf te hebben. Ik zag me niet in Hengelo met drie kinderen zitten. Natuurlijk heb ik er heel lang en serieus over nagedacht; dat ben je aan jezelf en hem verplicht. Ik kon het niet.” Het zou een te kleurloos leven worden. „Onze werelden lagen te ver uiteen.” Het werd niet Rusland, maar Turkije. Allereerst een zakelijke

keus, pas later kwam de liefde voor het land en de mensen. „Je moet een land kiezen, dat een grote binding heeft met Nederland. Want je moet je verhalen kwijt kunnen. Nou die is er: een sociale band, een economisch belang, er is migratie over en weer en er is omvangrijk vakantietoerisme. En een conflict helpt, want dat levert nieuws op. Nou, dat is er ook volop. Gedoe met Koerden, Armeniërs, er is steeds gehannes met Griekenland... En tot slot: het leven is er goedkoop, dus je hoeft niet gelijk een gigantische omzet te maken om je hoofd boven water te kunnen houden. Ik houd van Schotland, maar in Nederland wil geen mens lezen over het leven van een Schotse vrouw. Over Turkse wel.”

Vanaf 2004 reisde ze als beginnend correspondent twee jaar lang heen en weer. „Om uit te zoeken of mijn theorie klopte.” Toen ging ze er permanent wonen. Nu is ze verknocht aan Turkije. Ze voelt zich thuis, is thuis... Zeker in Diyarbakir. Ze woont daar sinds 2012, in het Koerdische zuidoosten van het land. Een oude stad met veel beschaving, gebouwd door diverse culturen. Met oude stadsmuren en straatjes die zo smal zijn dat er geen auto's kunnen rijden. Het ligt aan de Tigris op een steile hoge basaltrots, die zwarte steensoort die kenmerkend is voor Diyarbakir.

Ze is er gewoon gelukkig. „Als ik een keer een slechte dag heb, hoef ik maar een kwartiertje naar buiten te lopen en ik heb weer een glimlach op mijn gezicht. Er gebeurt altijd wel iets leuks, iets kleins dat me weer blij maakt. Mannen die in een oud blik olijfolie een vuurtje stoken en op hun hurken er omheen zitten te praten. Een vrouw die met een oventje op straat brood bakt. Zoiets. Ik liep laatst langs en zo'n vrouw begon te wenken: 'zus, zus, kom hier'. Ze ritste mijn rugzak open en stopte er een vers

brood in. 'Neem maar lekker mee'. Dat is toch lief! Er is hier veel menselijkheid.”

Ze wordt ook al als één van hen gezien, vindt ze. „Ik zat laatst achter in een busje. Voor me zaten twee mannen te praten. Het woord 'buitenlander' viel, dus ik spitste mijn oren. Toen zei die ene man, duidelijk over mij: Dat is geen buitenlander hoor, die woont hier.” Dat voelt lekker.

Haar huurhuis is klein; maar dat is maar hoe je het bekijkt. „De gezinnen zijn hier groot, dus veel huizen ook. In die zin is de mijne klein: een woonkamer, twee slaapkamers.” Vanuit haar huis kijkt ze deels op wat betonnen blokhuizen, maar ze ziet ook op het mooie stadspark. „En vanuit het raam kan ik ook de lucht zien. Dat was mijn enige vereiste. Ik moet een beetje lucht kunnen zien.”

Het is zo'n beetje de enige luxe die ze zich veroorlooft. Het huis is sober ingericht. „Het leven is hier niet duur, maar dat is geen reden om veel spullen te hebben. Luxe interesseert me gewoon niet.” Op de vloer liggen twee goedkope tapijten. Er staat een kastje, een eethoek en een luie stoel om thee in te drinken en te lezen. Verder zijn er vooral de spullen die ze nodig heeft om te werken. Op haar website *kurdishmatters.com* stelt ze zich voor. Ze sluit af met: *I don't have hobbies*. Ze lacht: „Het moet bij mij eigenlijk altijd wel ergens over

Ik houd van delen. Ik heb veel liefde in me om te geven

gaan. Als ik uitga met Turkse vrienden of op visite ga, komt het gesprek ook stevast op een politiek issue. Ik ben slecht in klessebessen. Geen talent voor. Dat getuttebel in Nederland, ik trek het niet.”

Eigenlijk is het enige wat aan haar leventje ontbreekt de liefde. „Snap jij 't, dan snap ik 't. Ik houd van delen. Daarom ben ik, denk ik, ook journalist. Daarom Twitter ik veel. Ik heb veel liefde in me om te geven. Het zou mijn identiteit compleet maken.”

Waarom ze de 'ware' daar niet vindt? „Er zijn hier gewoon weinig loslopende mannen van mijn leeftijd. Ik heb er ook wel over nagedacht. Veel vrijgezelle mannen die ik ken zijn erg actief binnen de Koerdische beweging. Dáár zijn ze mee getrouwd. Die kunnen er geen gezins- of liefdesleven bij hebben. Maar laat ik ook naar mezelf kijken. Ik ben in feite getrouwd met de journalistiek; ik werk veel, ben veel op reis. Misschien past het plaatje dan helemaal.” Dat ze een lange lijs is tussen de